

An ad sheunta

An teacsa Susan Akass
Na dealbhan Jan Nesbitt
A' Ghàidhlig Anna NicDhòmhnaill

STÒRLANN • ACAIR

Cha robh am Prionnsa Ivan idir toilichte.
Bha mòran dhèideagan aige
ach cha robh e airson cluich leotha.
“Saoil dè nì mi an-diugh?” thuirt e.

Ruith am Prionnsa Ivan sìos an staidhre.

Bha a' bhànrigh an sin.

“Tha mi a’ dol a-mach a chluich,” ars esan.

“Cuir ort d’ ad mus tèid thu a-mach,”
thuirt a’ bhànrigh.

“Tha i eagalach fuar a-muigh.”

Ruith am Prionnsa Ivan chun a' phris.
Bha adan gu leòr aige, adan dearga,
adan gorma, adan uaine agus adan buidhe.
Thog e aon agus choimhead e rithe.
“Ciamar a b' urrainn dhomh cluich agus ad
mar seo orm?” ars esan.

Ach thug e an aire do bhogsa-ad dearg.
Air a' mhullach bha na facail, 'Na fosgail'.
“Dè tha am broinn seo?” ars am
Prionnsa Ivan, agus thog e am mullach
dheth. Anns a' bhogsa bha ad àlainn,
annasach. “Seo ad dhòmhsa a-nis!”
ars esan.

Ruith am Prionnsa Ivan a-mach dhan ghàrradh.
Bha a' ghaoth a' sèideadh agus a' sèideadh
agus bha i cho fuar ris an t-sneachda.
“Cuiridh mi orm m' ad,” thuirt Ivan.

Ach 's e ad sheunta a bha ann agus thòisich am Prionnsa Ivan a' faireachdainn neònach. "Haoidh! Dè tha a' tachairt dhomh?" dh'èigh am Prionnsa Ivan. Dh'fhàs e cho beag ri luch!

“An còrdadh cnothan riut?” dh’fhaighnich an luch.

“Tha gu leòr dhiubh an seo. Leag a’ ghaoth iad far na craoibhe.”

“Chòrdadh gu dearbh,” arsa am Prionnsa Ivan agus shuidh e sìos air duilleig.

Ach sa mhionaid sin shiab a' ghaoth a-rithist.

Shiab i an duilleag suas dhan adhar.

“Cuidich mi!” dh'èigh am Prionnsa Ivan.

“Tha mi ag iarraidh sìos.”

Ach bha a' ghaoth làidir agus shiab i an duilleag suas thairis air balla a' chaisteil.

Sgèith eun far an robh e.

“An cuidich thu mi?” dh’èigh am Prionnsa Ivan.

Chunnaic an t-eun e agus sgèith e às dèidh na duilleig cho luath ’s a b’ urrainn dha.

“Glacaidh mise an duilleag nam ghob,” dh’èigh e.

Ghlac an t-eun an duilleag agus thug e
am Prionnsa Ivan air ais dhan ghàrradh.
Chuir e sìos e gu socair air an fheur.

Choimhead am Prionnsa Ivan suas tron fheur
fhada. “Ciamar a gheibh mi dhachaigh a-nis?”
thuirt e.

Thòisich am Prionnsa Ivan a' putadh an fheòir
às an rathad air.

Ach an uair sin nochd uilebheist.

Bha e mòr.

Bha e gaoisideach.

Bha ochd casan air agus bha e a' tighinn
às a dhèidh!

Dh'fhalbh am Prionnsa Ivan na ruith.

Ruith e gu balla agus shreap e suas cho luath
's a b' urrainn dha. Cha tug e sùil air ais.

Nuair a ràinig e am mullach choimhead e sìos.

Chunnaic e lòn-gàrraidh. “Saoil an còrd uisge
ris an uilebheist?” thuirt am Prionnsa Ivan.

“Tha mise a’ falbh co-dhiù!”

Splais! Leum e a-steach dhan lòn,
thuit an ad sheunta dheth agus
dh'fhàs e mòr a-rithist.

Ruith am Prionnsa Ivan air ais dhan à' chaisteal.
Bha a' bhànrigh an sin agus i glè chrosta.
“Ivan! Ach gu dè bha thu a' dèanamh?”
thuirt i. “Fhalbh agus cuir aodach glan ort
mus tig an cnatan ort.”

Ruith am Prionnsa Ivan gu a rum.
Chuir e an ad sheunta air ais dhan bhogsa-ad.
“Tapadh leat, ad sheunta,” thuirt e.
“Cha chòrdadh e idir rium a bhith beag
a-rithist.”